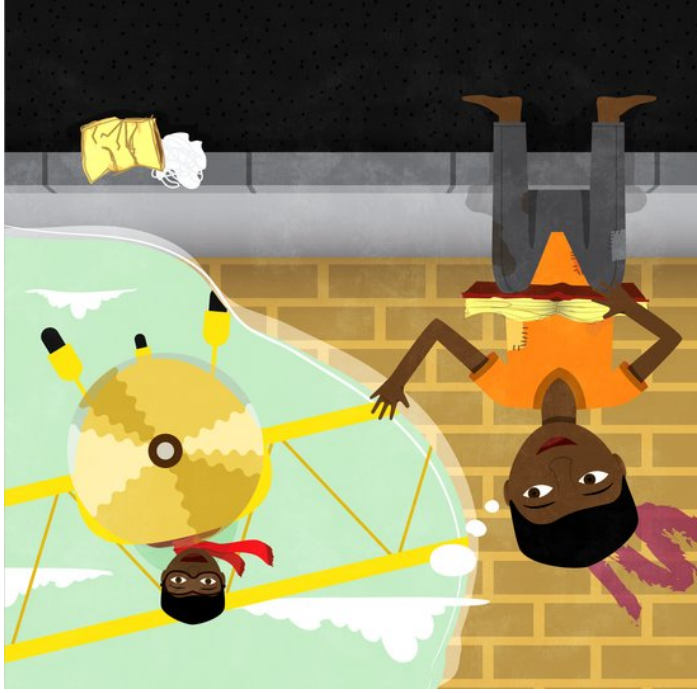

Câu bê Magozwe

Magozwe

✎ Lesley Koy!
🗣️ Wiehan de Jager
📧 Phuong Nguyen
🗣️ Vietnamese / English
📊 Level 5

Storybooks Canada

storybookscanada.ca

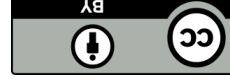
Câu bê Magozwe / Magozwe

Written by: Lesley Koy!

Illustrated by: Wiehan de Jager

Translated by: Phuong Nguyen (vi)

This story originates from the African Storybook (africanstorybook.org) and is brought to you by Storybooks Canada in an effort to provide children's stories in Canada's many languages.

This work is licensed under a Creative Commons

[Attribution 4.0 International License.](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0)

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

Có một nhóm những bé trai vô gia cư sống trong thành phố Naiobi bận rộn, cách xa sự quan tâm của gia đình. Chúng chào đón mỗi ngày đến. Vào buổi sáng nọ, những bé trai này xếp những tấm chiếu sau khi ngủ trên vỉa hè lạnh. Để xua tan cái lạnh, chúng dùng rác để nhóm một đống lửa. Trong số những bé trai đó có Magozwe. Nó là đứa nhỏ tuổi nhất.

...

In the busy city of Nairobi, far away from a caring life at home, lived a group of homeless boys. They welcomed each day just as it came. On one morning, the boys were packing their mats after sleeping on cold pavements. To chase away the cold they lit a fire with rubbish. Among the group of boys was Magozwe. He was the youngest.

Khi bố mẹ của Magozwe mất, nó chỉ mới năm tuổi. Nó tới sống cùng chú của mình. Người chú này chẳng quan tâm gì tới Magozwe cả. Ông chẳng cho Magozwe đủ thức ăn. Ông cũng bắt Magozwe làm rất nhiều việc khó nhọc.

...

When Magozwe's parents died, he was only five years old. He went to live with his uncle. This man did not care about the child. He did not give Magozwe enough food. He made the boy do a lot of hard work.

Nếu như Magozwe than phiền hay có câu hỏi gì, ông chú này liền đánh nó. Khi Magozwe hỏi nó có được đi học không, chú của nó đánh nó và nói rằng: “Mày ngốc lắm, không thể học được gì đâu.” Sau ba năm bị đối xử như thế này, Magozwe bỏ nhà chú nó ra đi. Nó bắt đầu sống trên đường phố.

...

If Magozwe complained or questioned, his uncle beat him. When Magozwe asked if he could go to school, his uncle beat him and said, “You’re too stupid to learn anything.” After three years of this treatment Magozwe ran away from his uncle. He started living on the street.

Magozwe đang ngồi trong sân căn nhà có mái màu xanh lá cây đọc một quyển truyện từ trường. Thomas đi đến và ngồi bên cạnh nó. Thomas hỏi: “Câu chuyện kể về cái gì vậy?” Magozwe trả lời: “Nó kể về một cậu bé trở thành giáo viên.” Thomas hỏi: “Cậu bé đó tên gì?” Magozwe mỉm cười và nói: “Tên cậu bé là Magozwe.”

...

Magozwe was sitting in the yard at the house with the green roof, reading a storybook from school. Thomas came up and sat next to him. “What is the story about?” asked Thomas. “It’s about a boy who becomes a teacher,” replied Magozwe. “What’s the boy’s name?” asked Thomas. “His name is Magozwe,” said Magozwe with a smile.

Street life was difficult and most of the boys struggled daily just to get food. Sometimes they were arrested, sometimes they were beaten. When they were sick, there was no one to help. The group depended on the little money they got from begging, and from selling plastics and other recycling. Life was even more difficult because of fights with rival groups who wanted control of parts of the city.

...

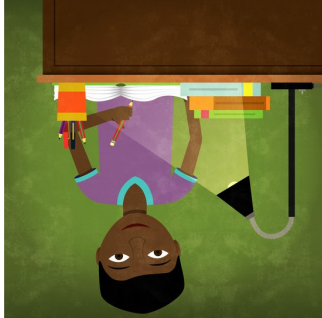
Cuộc sống trên đường phố rất khó khăn và hầu hết những bé trai này hàng ngày đều phải vất vả để kiếm ăn. Tình huống, chúng bị bắt. Tình huống, chúng bị đánh. Khi chúng bị bệnh, chẳng có ai giúp cả. Chúng phải thuộc vào số tiền ít ỏi có được từ ăn xin, bán đồ nhựa và những thứ có thể tái chế được. Cuộc sống càng khó khăn hơn bởi những trận đánh nhau giữa những nhóm đối thủ muốn quản lí một phần của thành phố.

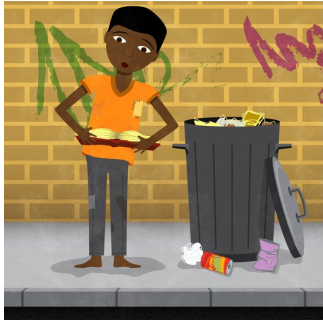

Magozwe started school and it was difficult. He had a lot to catch up. Sometimes he wanted to give up. But he thought about the pilot and the soccer player in the storybooks. Like them, he did not give up.

...

Magozwe bắt đầu đi học và thấy rất khó. Nó phải đuổi theo rất nhiều bài. Có khi nó muốn bỏ cuộc. Nhưng nó nghĩ về chú phi công và cầu thủ bóng đá trong truyện. Giống như những người này, nó không bỏ cuộc.

Một ngày nọ, khi Magozwe đang lục thùng rác, nó tìm thấy một quyển truyện cũ nát. Nó phủi bụi đi và để quyển truyện vào túi của mình. Sau đó, mỗi ngày, Magozwe đều mang quyển truyện ra và xem những hình vẽ trong đó. Nó không biết đọc chữ.

...

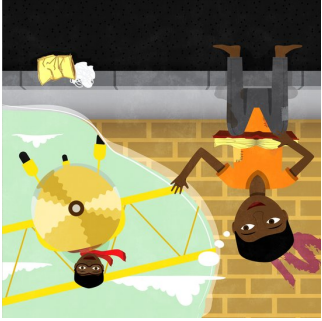
One day while Magozwe was looking through the dustbins, he found an old tattered storybook. He cleaned the dirt from it and put it in his sack. Every day after that he would take out the book and look at the pictures. He did not know how to read the words.

Và thế là Magozwe dọn đến ở trong một căn phòng trong ngôi nhà có mái màu xanh lá cây. Nó ở cùng phòng với hai đứa con trai khác. Tổng cộng có mười đứa con trai sống trong căn nhà đó cùng với cô Cissy và chồng cô, ba con chó, một con mèo, và một con dê già.

...

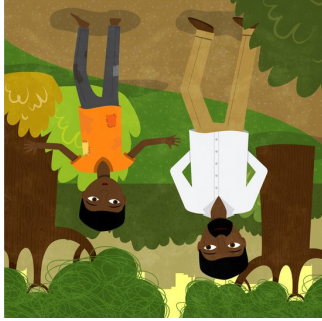
And so Magozwe moved into a room in a house with a green roof. He shared the room with two other boys. Altogether there were ten children living at that house. Along with Auntie Cissy and her husband, three dogs, a cat, and an old goat.

Nhưng hình vẽ kể chuyện về một cậu bé lớn làm phi công. Magozwe mơ một ngày được làm phi công. Thỉnh thoảng, nó tưởng tượng rằng mình là cậu bé trong truyện.

...

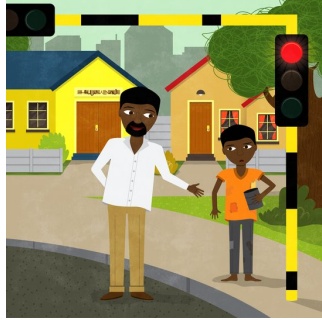
The pictures told the story of a boy who grew up to be a pilot. Magozwe would daydream of being a pilot. Sometimes, he imagined that he was the boy in the story.

Nó chia sẻ những nỗi sợ này với Thomas. Sau một thời gian, Thomas cũng trấn an Magozwe là cuộc sống sẽ tốt hơn ở chỗ mới.

...

He shared his fears with Thomas. Over time the man reassured the boy that life could be better at the new place.

Trời rất lạnh và Magozwe đang đứng ăn xin trên đường. Một người đàn ông đi tới chỗ của nó. Người đàn ông nói: “Xin chào. Chú là Thomas. Chú làm việc gần đây, ở một nơi mà cháu có thể có cái gì để ăn.” Ông này chỉ vào một ngôi nhà màu vàng có mái màu xanh da trời. Ông nói: “Chú hi vọng là cháu sẽ tới đó để lấy một ít thức ăn?” Magozwe nhìn người đàn ông, và sau đó nhìn ngôi nhà. Nó nói: “Có thể lắm”, và sau đó bỏ đi.

...

It was cold and Magozwe was standing on the road begging. A man walked up to him. “Hello, I’m Thomas. I work near here, at a place where you can get something to eat,” said the man. He pointed to a yellow house with a blue roof. “I hope you will go there to get some food?” he asked. Magozwe looked at the man, and then at the house. “Maybe,” he said, and walked away.

Magozwe suy nghĩ về nơi ở mới này và về việc đi học. Nếu chú nó nói đúng rằng nó ngốc quá không thể học gì được thì sao? Nếu người ta đánh nó ở chỗ mới này thì sao? Nó cảm thấy sợ. Nó nghĩ rằng: “Có thể tốt hơn là nên sống trên đường phố.”

...

Magozwe thought about this new place, and about going to school. What if his uncle was right and he was too stupid to learn anything? What if they beat him at this new place? He was afraid. “Maybe it is better to stay living on the street,” he thought.

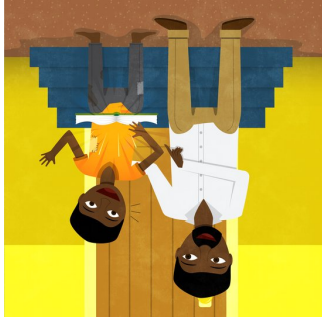

Nhiều tháng sau đó, những bé trai vô gia cư này quen với việc thấy Thomas quanh đó. Thomas thích trò chuyện với người khác, đặc biệt là những người sống trên đường phố. Thomas lắng nghe những câu chuyện về cuộc sống của những người này. Ông rất nghiêm túc và kiên nhẫn, không bao giờ tỏ lộ hay bất kính đối với người khác. Một vài bé trai cũng bắt đầu tới ngôi nhà màu xanh, vàng để lấy thức ăn lúc giữa ngày.

...

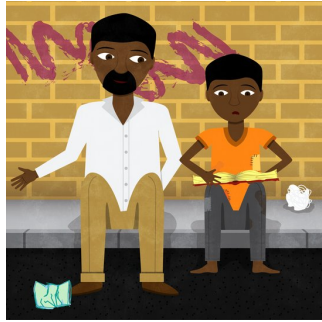
Over the months that followed, the homeless boys got used to seeing Thomas around. He liked to talk to people, especially people living on the streets. Thomas listened to the stories of people's lives. He was serious and patient, never rude or disrespectful. Some of the boys started going to the yellow and blue house to get food at midday.

Vào khoảng sinh nhật mười tuổi của Magozwe, Thomas cho nó một quyển truyện mới. Quyển truyện này về một câu bé ở trong làng nhưng lớn lên trở thành một cầu thủ bóng đá rất nổi tiếng. Thomas đọc câu chuyện này cho Magozwe rất nhiều lần, cho đến một ngày nọ, ông nói: "Chú nghĩ đã đến lúc cháu đi đến trường và học cách đọc. Cháu nghĩ thế nào?" Thomas giải thích rằng ông biết có một nơi mà trẻ con có thể đến ở và đi học.

...

Around Magozwe's tenth birthday, Thomas gave him a new storybook. It was a story about a village boy who grew up to be a famous soccer player. Thomas read that story to Magozwe many times, until one day he said, "I think it's time you went to school and learned to read. What do you think?" Thomas explained that he knew of a place where children could stay, and go to school.

Magozwe đang ngồi trên vỉa hè đọc quyển sách hình thì Thomas tới ngồi bên cạnh nó. Thomas hỏi: “Quyển sách này nói về cái gì thế?” Magozwe trả lời: “Nó kể về một cậu bé muốn trở thành phi công.” Thomas hỏi: “Cậu bé đó tên gì?” Magozwe nói nhỏ: “Cháu không biết. Cháu không biết đọc.”

...

Magozwe was sitting on the pavement looking at his picture book when Thomas sat down next to him. “What is the story about?” asked Thomas. “It’s about a boy who becomes a pilot,” replied Magozwe. “What’s the boy’s name?” asked Thomas. “I don’t know, I can’t read,” said Magozwe quietly.

Khi họ gặp nhau, Magozwe bắt đầu kể chuyện của mình cho Thomas nghe. Đó là câu chuyện về chú của nó và vì sao nó bỏ nhà đi. Thomas không nói nhiều và cũng không bảo Magozwe phải làm gì, nhưng ông luôn lắng nghe rất chăm chú. Thỉnh thoảng, họ cũng trò chuyện trong lúc ăn ở ngôi nhà có mái màu xanh da trời.

...

When they met, Magozwe began to tell his own story to Thomas. It was the story of his uncle and why he ran away. Thomas didn’t talk a lot, and he didn’t tell Magozwe what to do, but he always listened carefully. Sometimes they would talk while they ate at the house with the blue roof.